

Tuần Báo Vô Vi

27 tháng 9 năm 2020

Số 518

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hành pháp triển miên có hữu ích gì không?
- 2) Làm sao giải bỏ trần tâm?
- 3) Trần tâm là gì?
- 4) Sự khó khổ có tiến thân hay không?
- 5) Sự kích động và phản động có hữu ích gì không?
- 6) Sự hòa đồng có hữu ích không?
- 7) Sự thức tâm có lợi ích gì không?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 08-12-2002 9: 37 AM 1) Hỏi: Hành pháp triển miên có hữu ích gì không? Đáp: Thừa hành pháp triển miên ở giai đoạn đầu rất hữu ích có thể quên tất cả chuyện đời động loạn. Kệ: Phân minh khai triển trí thông minh Giải bỏ trần tâm tránh bức mình Khai triển chính mình tâm tiến triển Từ bi rộng mở dễ phân minh.	Atlantic city, 09-12-2002 8: 00 AM 2) Hỏi: Làm sao giải bỏ trần tâm? Đáp: Thừa giải bỏ trần tâm bằng cách dứt khoát. Kệ: Dứt khoát thực hành tự giải quyết Khai minh đời đạo phương trình tiến Quyết tâm xây dựng tự hành xuyên Tái tục cứu mình tự vượt yên.
Atlantic city, 10-12-2002 9: 45 AM 3) Hỏi: Trần tâm là gì? Đáp: Thừa trần tâm là thu thập những sự cạnh tranh tại thế. Kệ: Tập quán không hay tạo khổ buồn Giải phần ô trược tự về nguồn Tâm thân ổn định pháp phân huyền Uyển chuyển quy nguyên đường giác yên.	Atlantic city, 11-12-2002 10: 15 AM 4) Hỏi: Sự khó khổ có tiến thân hay không? Đáp: Thừa sự khó khổ sẽ giúp ích cho sự tiến thân. Kệ: Kích động phản động chuyển tiến thân Bền lâu xây dựng rất chuyên cần Đâu đâu cũng có đường chung tiến Xây dựng bền lâu nguyện góp phần.
Atlantic city, 12-12-2002 1: 05 AM 5) Hỏi: Sự kích động và phản động có hữu ích gì không? Đáp: Thừa sự kích động và phản động dẫn tiến tâm linh. Kệ: Tâm linh tiến hóa sau phân định Giải tỏa phiền ưu thẩm giác minh Chuyển hóa thâm sâu tùy ý thức Khai minh trí tuệ tự phân minh.	Atlantic city, 13-12-2002 2: 20 AM 6) Hỏi: Sự hòa đồng có hữu ích không? Đáp: Thừa sự hoà đồng rất hữu ích cho sự tái lập hòa bình. Kệ: Hoà đồng rất hữu ích cho chung Giải quyết nơi nơi tiến mỗi vùng Thức giác vô cùng không lỗ vờ Tình thương đạo đức chuyển bao dung.
Atlantic city, 14-12-2002 8: 50 AM 7) Hỏi: Sự thức tâm có lợi ích gì không? Đáp: Thừa sự thức tâm rất hữu ích cho chung. Kệ: Thức tâm giải tỏa bao phiền muộn Âm khí tiêu tan không dấy động Chuyển hóa thông lưu tự cảm hòa Khai thông trí tuệ triển khai vòng.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 5 (tiếp theo)

...
Ở thế gian không đủ thời giờ vì sự cạnh tranh, sự tìm tòi vật chất và với một tấm lòng ích kỷ đấu tranh cho nên luôn luôn bận rộn. Thành ra không hiểu ý nghĩa thương yêu, nằm trong thương yêu cũng không hiểu thương yêu, nằm trong chỗ sáng suốt mà không hiểu sáng suốt. Cho nên, luôn luôn làm tường điều này, ngộ nhận điều kia, làm những điều sai trái quá nhiều, làm cho tâm hồn càng ngày càng nặng không tiến hóa nổi.

Mỗi năm đều mỗi kết. Mỗi năm đều mỗi hứa. Mỗi ngày mỗi đêm công phu cũng hứa. Rồi ở trong lười biếng sai trái đó làm cho mình chậm tiến, làm cho mình ngu muội không hay. Từ ngu muội nó đem lại cái gì? Hậu quả khổ cực, buồn rầu, không lối thoát, không giải quyết được. Rồi đâm ra oán trách trời đất, nói tôi cũng tu này tu nọ, mà tại sao không đạt? Tại tôi không chấp nhận sự sai lầm của mình rồi làm sao tiến hóa được?

Chúng ta luôn luôn phải chấp nhận sự sai lầm chính chúng ta đã tạo cho chúng ta chậm trễ rất nhiều. Các bạn mang cơ thể này, chậm trễ thì các bạn còn chỗ ần núp, nhưng mà rốt cuộc hậu quả nó phải về. Nó làm cho các bạn phải có nghiệp thân, rồi đủ chuyện lộn xộn trong nội tâm của các bạn. Các bạn không hiểu. Ai đã làm cho tôi lộn xộn? Ai đã làm cho tôi buồn phiền? Chính tôi đã làm cho tôi. Vì sao? Vì thiếu sáng suốt.

Khi chúng ta hiểu được, chính ta đã làm cho chúng ta chậm trễ. Chúng ta mới nhìn nhận rằng chính ta sai chẳng có ai sai. Mình hiểu được mình sai, hiểu được mình chậm tiến, hiểu được mình lười biếng, thì lúc đó mới có cơ hội tiến hóa nhanh hơn, có cơ hội sửa mình.

Chúng ta ý thức một năm đã qua chúng ta đã làm được việc gì cho chính mình? Đếm đi đếm lại mấy đồng tiền. Rốt cuộc làm được việc gì cho chính mình? Lấn quẩn trong nhân, chia, trừ, cộng, mà chẳng biết mình là ai? Khô như vậy!

Cho nên, chúng ta qua hết năm nay, sang năm chúng ta phải làm gì? Phải cương quyết! Chúng ta thấy rõ rồi. Không ai có thể làm cho tôi yên ổn bằng

tôi. Không ai thực hành để cho tôi đạt được mọi sự thanh thân của nội tâm.

Tiền bạc không thể mua được sự thanh thân của nội tâm. Tiền bạc có thể tạo cho tôi ỷ lại, tạo cho tôi mê muội thêm, tạo cho tôi càng ngày càng thiếu sáng suốt. Cho nên, năm nay tôi phải sửa tôi, phải cương quyết tu cho kỳ được. Phải tu bỏ sửa chữa trong sáng suốt. Hiểu mình, hiểu cơ duyên căn bản của chính mình. Nhiên hậu, mới hòa đồng với muôn loài vạn vật, để tìm hiểu trong chu trình tiến hóa hoàn tất những bài học của chúng ta đã và đang học trong kiếp này.

Rất nhiều bài vở chưa có trả bài! Hứa không, không trả, hỏi chớ thế nào? Chúng ta là người có hồn có vía đang quản trị tiểu thiên địa này, trách nhiệm giữa căn khôn vũ trụ và nhân quần. Chúng ta hứa mà chúng ta không làm. Đem cá tánh lên để che mắt sự thật. Nó đen tối, rồi làm cho sự thật lu mờ. Từ đó đi tới xáo láo cho đến cùng.

Trong lúc ly thân, trong lúc chết đi là đau khổ không biết làm sao để cứu giúp lấy mình được. Cho nên chuốc lấy sự đau khổ và nhớ lại cuộc hành trình vô ích mình đã làm và thức giấc.

Con người có đầy đủ sáng suốt. Tại sao chúng ta không vun bồi sự sáng suốt đó, để làm một điều gì hữu ích cho ta, cho vạn linh đang chung sống trong tiểu thiên địa này, có hồn có vía và ảnh hưởng cho tất cả mọi người ở xung quanh chúng ta. Thương yêu muôn loài vạn vật.

Cho nên sự sai lầm đó, nó đã triển miên đến với chúng ta. Chính chúng ta đã mở cửa đón sự sai lầm thay vì sáng suốt. Cho nên, chúng ta mất sự sáng suốt vì lẽ đó. Khi mà chúng ta biết rõ sự sáng suốt, cốt yếu duy nhất chỉ có sự sáng suốt mới giải quyết được mọi sự việc. Đi tới tận cùng cõi mở và khai thông tốt đẹp trong chu trình xây dựng hiện tại.

Không bao nhiêu ngày nữa thì mọi việc không xong cũng phải xong. Qua một năm, chúng ta phải hứa rằng sẽ hoàn tất trong sang năm. Phải thực hiện! Phải thực hành! Phải trả bài nhiều hơn! Phải cố gắng nhiều hơn để cho phần hồn chúng ta sớm trưởng thành, trở về ngôi vị của một vị Thượng Đế

của tiểu vũ trụ. Hòa đồng ở tương lai, hòa đồng với Đại Hồn của Đấng Cha Trời vĩ đại bên trên.

Cái nhỏ này các bạn không giải quyết được thì việc lớn làm sao có mà hưởng? Cho nên, chúng ta phải giải quyết cái tiểu vũ trụ này. Nhiên hậu, chúng ta mới hòa tan trong đại vũ trụ được.

Trong các bạn luôn luôn nó bao gồm tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục. Những phần đó chúng ta phải hướng thượng. Khi các bạn hướng thượng rồi các bạn thấy rõ. Một đức tính cao siêu đời đời bất diệt của Thượng Đế đã làm biết bao nhiêu việc. Từ trực tới thanh, từ thanh tới trực, chuyển hóa luôn luôn trong chu trình tiến hóa. Tại sao chúng ta không thể làm được? Vì chúng ta không thấy...

Ngày nay chúng ta tu, càng ngày càng thanh tịnh, càng thấy rõ. Càng phải thực hành hơn, để sửa mình và đóng góp cho càn khôn vũ trụ. Mới thấy rõ phận sự đương nhiên phải làm, phải sửa, để hiểu, để tiến, để đạt tới cảnh đời đời thanh thân của nội tâm. Chính ta phải làm mới có, chẳng ai cho ta, chẳng xin được của ai. Chính các bạn phải thấy rõ rằng, điểm này là điểm quan trọng. Chúng ta phải tự sửa, không mong chờ ai đến giúp ta. Tình thương đối với Đấng Cha Lành, tình thương đối với siêu phàm đời đời mới tới được. Chúng ta phải buông bỏ.

Ở thế gian, nó bao gồm có khối thanh, có khối trực. Nếu chúng ta hướng thanh thì thanh hút

chúng ta đi lên. Nếu chúng ta hướng trực thì trực lôi chúng ta xuống địa ngục. Chắc chắn như vậy. Có thanh có trực. Mà các bạn đã đi vô trong cái phương pháp khai thông thanh và trực. Pháp Luân Thường Chuyển đó là khai thông thanh và trực. Các bạn khai thông Pháp Luân Thường Chuyển nhiều chừng nào thì trực nó phải chuyển hóa tới thanh. Thanh càng ngày càng thanh nhiều hơn trực, thì tự nhiên lần áp trực và ảnh hưởng từ trực trở nên thanh.

Nếu chúng ta bê bối, không lo bên trong mà lý luận bên ngoài mãi thì cái trực nó phải bành trướng. Dù các bạn học cho đến mấy đi nữa, giỏi đến mấy, lý luận đến mấy, rốt cuộc cái lý luận không đem đến kết quả bằng con người thực hành. Bạn nói, rồi bạn tạo ra ý niệm thôi chứ bạn đâu có làm được việc gì? Cái gì các bạn cũng nói, cũng lý luận đủ thứ hết, nhưng không có thực hành. Đường gân nẻo hóc trong cơ tạng bộ óc các bạn bỏ phể luôn. Miệng thì nói sáng suốt mà bên trong đen tối như mực, ai dẫn đường cho bạn đi? Cho nên, chúng ta phải mượn cái pháp trong thực hành. Không thực hành, không bao giờ được.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỬI THẦY

Ngày 16/8/2002

Kính thưa Đức Thầy,

Dạo này con bị nhiều bài học về ông chồng của con. Ngày 15/7/2002 con có điện thoại qua Thầy để xin ý kiến của Thầy về việc con phải về VN ở luôn với gia đình.

Điện thoại không có ai nhắc máy. Con đành viết thư. Và đến nay thì hết kiên nhẫn nổi, con đành viện cớ mừng sinh nhật của Đức Thầy và gửi quà mừng trước mấy tháng. Kính xin Thầy đừng quở con tội nghiệp.

Ít hàng kính thăm Thầy sống lâu trăm tuổi.

Kính bái

N.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

A C, ngày 5/9/2002

Đ N,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 16/8/2002 được biết con định về Việt Nam ở luôn với gia đình vì vợ chồng bất hòa. Vì việc ly gián này, con sẽ có cơ hội dứt khoát tu hơn. Con càng nghĩ tới Trời Phật, để dứt khoát tu hơn với tình cảnh này, con có cơ hội thấy rõ đời là tạm, nay tụ mai tan là chuyện bình thường.

Cảm ơn con đã lưu ý đến ngày sinh nhật của Thầy sau đại hội. Thành thật cảm ơn món quà ...\$ con gửi tặng Thầy khi cần.

Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THƯỢNG ĐẾ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THƯỢNG ĐẾ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Nhà cao cửa lớn trở thành
Nơi lưu nơi trữ tử sanh giao hòa
Người đời sống lại sợ ma
Thú thời lại sợ người ta giết hành
Vạn điều vạn nẻo hóa sanh
Dạy cho hiểu đạo rõ ràng thực hư
Cần Khôn Vũ Trụ vẫn cười
Vạn linh đồng tiến khóc cười học thêm
Cơ Trời chuyển hóa âm êm
Phân hành nghịch thuận ngày đêm thực hành
Khó mà học được chữ thanh
Thực hành chấp nhận ở ăn điều hòa
Chẳng còn ước vọng ta bà
Nơi nào cũng vậy cũng hòa học thêm
Tâm tu tự tạo lấy niềm
Thương yêu hóa giải ngày đêm thuận hòa
Trời sanh Trời dưỡng chung nhà
Cần Khôn Vũ Trụ tự hòa tiến lên
Hướng về thanh cảnh đạt nền
Tình thâm cao đẹp chẳng quên Cha Trời
Trở về thực trạng nghỉ ngơi
Chẳng còn xảo trá tạo lời bất chơn
Chẳng còn cảm thiệt muốn hơn
Cầu xin Thượng Đế ban ơn mọi người

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
44.03 PHẨM KURUNGA

27. CHUYỆN ĐÔI BẠN THÂN THIẾT (Tiền Thân Abhinha)

Một miếng, nó không ăn...,

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư kể về một nam cư sĩ và một trưởng lão lớn tuổi. Theo truyền thuyết, ở Xá Vệ có hai người bạn. Một người xuất gia, hằng ngày đi đến nhà người kia. Người kia bố thí món ăn, tự mình cũng ăn, sau đó theo người bạn đi về tịnh xá, và đến khi mặt trời lặn, họ ngồi nói chuyện với nhau rồi mới đi vào thành. Vị Tỳ kheo thường đi tiễn bạn tận cửa thành rồi trở về. Sự thân thiết giữa hai người ấy được các tỳ kheo biết rõ. Một hôm, các tỳ kheo đang ngồi trong pháp đường, nói về sự thân thiết giữa hai người ấy. Bậc Đạo Sư đi đến và hỏi:

- Nay các Tỳ kheo, các ông đang bàn luận chuyện gì?

Các Tỳ kheo nói:

- Bạch Thế Tôn, chúng con nói chuyện này.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, không phải những người này nay mới thân thiết với nhau. Trong quá khứ, họ đã thân thiết với nhau rồi.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bồ Tát làm vị đại thần. Lúc ấy, một con chó đi đến chuồng con voi báu và ăn những vắt cơm rơi tại chỗ con voi báu ăn. Con chó đi đến vì miếng ăn, đã trở thành thân thiết với con voi

báu, và ăn gần con voi. Cả hai không có nhau không thể sống được. Con chó thường nắm lấy vòi con voi, và chơi đùa bằng cách đưa qua đưa lại.

Một hôm, một người ở làng cho tiền người nài, và đem con chó ấy về làng của mình. Từ đó về sau, không thấy con chó, con voi bỏ ăn, bỏ tắm. Người nài báo việc ấy lên vua rõ. Vua cho gọi Bồ Tát đến:

- Nay bậc Hiền trí, hãy đi tìm hiểu lý do gì con voi làm như vậy.

Bồ Tát đi đến chuồng voi, biết được con voi rất buồn nản, tự nghĩ: “Thân thể con vật này không tỏ lộ bệnh gì. Có thể nó có tình bạn thân thiết với ai đó, và vì không thấy bạn, nó trở nên sầu muộn.”

Bồ Tát hỏi người nài:

- Con voi này có thân thiết với ai không?

- Thưa ngài, có. Nó có tình bạn thân thiết với con chó.

- Con chó ấy nay đâu rồi?

- Có một người dắt nó đi rồi.

- Chú có biết chỗ ở của người ấy không?

- Thưa Ngài, tôi không biết.

Bồ Tát đi tâu với vua:

- Thưa Thiên tử, con voi không có bệnh gì. Nhưng nó có tình bạn thân thiết sâu đậm với con chó. Nay không thấy bạn, nên nó không ăn. Tôi nghĩ là như vậy.

Nói xong, Bồ Tát đọc bài kệ:

*Một miếng, nó không ăn,
Không nuốt cơm và cỏ,
Tôi nghĩ vì con voi
Thường thấy bạn, con chó,
Cho nên nó luyến ái
Con chó ấy, bạn mình.*

Vua nghe lời Bồ Tát nói liền hỏi:

- Thưa bậc Hiền trí, nay phải làm gì?
- Thưa Thiên tử, hãy cho người đánh trống và tuyên bố như sau: “Con chó, bạn con voi báu của nhà vua, bị người bắt lấy đem đi. Nhà nào có con chó ấy, nhà đó sẽ bị trừng phạt!”

Vua làm theo lời khuyên này. Nghe được tin, người ấy liền thả con chó ra. Con chó lập tức chạy thật mau đến gần con voi. Con voi vừa lấy vôi đặt con chó lên trên đầu trán mình vừa

mừng rỡ khóc lớn và đặt nó từ đầu trán xuống, để con chó ăn trước, rồi mình ăn sau.

- Ngay cả tâm hướng của loài vật, vị ấy cũng biết!

Vua nói vậy và tặng cho Bồ Tát danh vọng lớn.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỷ kheo, không phải những người này nay mới thân thiết với nhau. Trong quá khứ, họ đã thân thiết với nhau rồi.

Sau khi kể lại pháp thoại này, và thuyết giảng Bốn Sự thật, bậc Đạo Sư kết hợp hai câu chuyện với nhau rồi nhận diện Tiên thân:

- Lúc ấy, con chó là người cư sĩ, con voi là vị Trưởng lão lớn tuổi, còn vị đại thần Hiền trí là Ta vậy.

(còn tiếp)

